

Tekstini on osa romaaniani, mutta koen, ettei teksti jollain tasolla toimi. Kaipaisin palautetta ja mielipiteitä, mikä tekstissäni mättää. Päähenkilö on parikymppinen nuori nainen, joka on juuri päässyt kiinni työelämään. Hänen työkaverinaan on keski-ikää lähestyvä Anna. Anna suhtautuu päähenkilöön äidillisellä lämmöllä, mutta päähenkilö on yllätyksekseen alkanut tuntea eroottisia tunteita Annaa kohtaan. Päähenkilö on juuri edellisenä yönä nähnyt ensimmäistä kertaa eroottista unta Annasta ja häpeää ajatuksiaan. Päähenkilöä jännittää Annan kohtaaminen ja sen aiheuttamat ristiriitaiset tunteet.

Hermostus velloi sisälläni, kun istuin autossani aamuruuhkassa. Rämpäsin radiota kanavalta toiselle olematta tyytyväinen mihinkään, mitä sieltä oli tarjolla. Naputin tuskastuneena sormillani ratin nahkaista päällystä. Autojonon matelu ärsytti, mutta samalla pelkäsin päästä perille. Pääni tuntui isolta lasipallolta, jonka läpi oli mahdollista nähdä. Näky Annan paljaista rinnoista ja kutsuvista huulista oli tapetoituna lasipalloni pintaan. Kuvat eivät kadonneet, vaikka suljin silmäni. Vuoroin lehahtelin tulipunaiseksi mielikuvieni voimasta, vuoroin alavatsassani viipyi syviä kouraisuja. Parkkeerasin autoni ja avasin oven selälleen. Kevyt viilentävä tuulenvire hyväili kuumia kasvojani, suljin silmäni. Hengitin hetken syvään rauhoittuakseni, jonka jälkeen tempaisin autonavaimet pois virtalukosta. Lähdin kävelemään asfaltoidun pihan poikki kohti työpaikkani pääovia. Astuin hämäämään kahvihuoneeseen. Ikkunoiden sälekaihtimet olivat kiinni eikä huoneeseen oltu sytytetty valoja. Nurkan takana olevan jääkaapin ovi oli raollaan, joten huikkasin tervehdysten ilmoille. Sydämeni kiipesi kurkkuuni, kun näin Annan nostavan päänsä jääkaapin oven takaa. Hän tervehti minua iloisesti, kuten hänellä oli tapana tehdä. Anna sulki jääkaapin oven tullen kokonaan näkyviin. Kurkkuani kuivasi. Seisoin hievahtamatta hänen edessään. En voinut estää katsettani harhailemasta hänen vartalolleen. Punakuviainen tunika korosti kauniisti hänen rintojensa pyöreää muotoa ja naisellista lantiotaan. Hänen ruskeat hiuksensa oli letitetty ja ne lepäsivät oikealla olkapäällä. Kireälahkeiset housut imartelivat hänen hoikkia ja pitkiä sääriään. Annan suu kääntyi hymyyn katseeni alla. Oma suuni oli muuttunut rutikuivaksi ja huuleni olivat liimautuneet yhteen. Poskiani kuumotti, kun vastasin hiljaisuuden vallitessa Annan katseeseen. Säpsähdin, kun ovi kolahti takanani. Valot syttyivät ja ovensuusta kuului vilkasta puheen sorinaa. Yhtäkkiä kahvihuoneessa oli koolla koko kymmenen naisen työyhteisö. Käänsin katseeni takaisin kohti Annaa, mutta hän ei seissyt enää jääkaapin luona. Vilkaisin uudestaan ovensuulle ja näin Annan selkämyksen katoavan käytävään. Vein evääni jääkaapin perukoille ja lähdin kävelemään työhuonettani kohti. Suljin työhuoneen oven perässäni. Vajosin lattialle polvilleni kasvot ovea kohti. Hautasin kasvoni käsiini, halusin kuolla siihen paikkaan. Olin tuijottanut Annaa sanaakaan sanomatta kuin vähä-älyinen. Olin täysin avoimesti antanut katseeni vaeltaa hänen rinnoillaan ja lantiollaan. Ei sellainen ollut mitenkään voinut jäädä Annalta huomaamatta. Riiputin päätäni kohti rintaani. Toivoin, että häpeämyrsky vielä joku päivä laantuisi sisälläni. Laantumisen sijaan se sai uutta pontta, kun ovi auetessaan kopsahti päälakeeni. Häpeä kirveli sisälläni. En uskaltanut edes katsoa, kuka ovella oli. Olin siitä hyvin varma katsomattakin. - Ai kamala, anteeksi. En arvannut, että olit siinä, Anna sanoi ja livahti sisään ovenraosta. Ovi napsahti kiinni hänen perässään. - Joo, en minä ihan aina tässä ole. Olin tuskallisen tietoinen siitä, että olin lattialla kontillani ja kasvoni olivat käsiin haudattuna. En voinut olla kysymättä itseltäni, miksi minun piti olla näin nolo ihminen. Kasvojeni iho hehkui punaisempana kuin juopon nenä. - Jaa, että Mekka on tuolla päin? Anna kysyi suupielet nykien ja nytkäytti päätään kohti suljettua ovea. Hän alkoi nauraa ääneen. Nauru kumpusi sisältäni, häpeän rautakahleet hellittivät hieman puristustaan rintani ympärillä. Tartuin Annan tarjoamaan käteen ja annoin hänen auttaa minut takaisin jaloilleni. - Ei, kun ihan vakavasti puhuen. Onko sinulla kaikki hyvin? Olit kovin hiljainen kahvihuoneessa. - Kaikki on

ihan hyvin, kiitos kysymästä. Nukuin vaan vähän levottomasti. - Näitkö pahoja unia? - Voi sen kai niinkin sanoa, vastasin ja katsoin Annaa silmiin. Anna katsoi minua lempeä ilme kasvoillaan. Hän levitti kätensä halaukseen ja sanoi: - Tulehan kultainen tänne, niin halitaan kaikki pahat unet pois. Annan pehmeät rinnat painuivat omiani vasten. Hänen kätensä sivelivät selkääni lapaluistani alaselkääni asti. Käteni roikkuivat sivuillani ja kurkussani kuristi. Anna painoi poskensa poskeani vasten ja piteli minua lujasti, mutta hellästi lähellään. Hän keinutti minua ikuisuudelta tuntuvan ajan vartalooan vasten. Syvällä sielussani järisi. Myrkylliset rakenteet rapistuivat ja romahtelivat Annan kosketuksesta. Vapisin kauttaaltaan. Hän otti askeleen taaksepäin ja piteli minua hartioista kiinni. Hän katsoi minua tavalla, jolla kukaan ei ollut koskaan minua katsonut.